

juk, hogy az egységes ellenzék választójogi álláspontjának közelebb kellett kerülnie a kormány és a többség felfogásához. *Az ellenzék Kossuth és Apponyi vezetése alá került. Ez az utolsó napok eseményeinek nagy jelentősége. Justh Gyula nem diktátora többé a magyar parlamentnek.*

A kormány álláspontja pedig tiszta és világos.

Lukács László végre fogja hajtani azt a programot, amelynek végrehajtására vállalkozott.

Tető alá akarja juttatni a véderő reformját, melynek szükségét mindenki elismeri. E törvények megváltoztatásának akadályaira a miniszterelnök csak néhány nap előtt utalt.

Meg akarja alkotni a választójog demokratikus reformját, úgy, hogy a szavazati jog hatalmas arányu kiterjesztése mellett is az állam nemzeti jellegét megővje, a magyarság szupremáciáját biztosítsa s a magyar értelmiség vezető szerepét, az alkotmány sáncaiba ujonnan befogadandó, politikailag ma még iskolázatlan elemek ne nullifikálják.

És megakarja reformálni a képviselőháznak végzetesen silány tanácskozási rendjét, melynek revíziója — a mit egyébként pártkülönbség nélkül mindenki elismer, — a választójog reformja mellett még fokozottabb jelentőségű.

Minden proposíció, amely ennek a programnak keresztülvitelét szolgálja, a békés kibontakozáshoz vezethet.

Ha pedig az egységes ellenzék álláspontja és a kormány felfogása e lényeges pontok egyikében vagy másikában áthidalhatatlannak bizonyulna, akkor a parlamentarizmus szabályai szerint a többség akaratának kell érvényesülnie.

A városi tisztviselők és a szegedi bankok.

— Interpelláció a májusi közgyűlésen. —

(Saját tudósítónktól.) A Szegedi Gazdasági és Iparbank ügyével kapcsolatban sok szó esett az utóbbi napokban arról, hogy vajjon szabad-e városi tisztviselőknek bankoknál, vagy részvénytársaságoknál igazgatósági vagy felügyelőbizottsági tagsági tisztséget vállalni. A vélemények persze megoszlottak, voltak, akik úgy találták, hogy az ilyen hivatalt városi tisztviselőknek vállalnia nem szabad, mások ellenben arra az álláspontra helyezkedtek, hogy nem képez inkompatibilitást az, ha egy városi tisztviselő helyet foglal valamelyik vállalat vezetőségében.

Ebben az ügyben Gerle Imre dr törvényhatósági bizottsági tag interpellációt intézett a tanácshoz. Az interpellációt a szerdán kezdődő májusi közgyűlésen fogják tárgyalni.

Az érdekes interpellációban, amely bizonyára nagy és élénk vitát fog kelteni a közgyűlésen, Gerle Imre dr elmondja azt, hogy a belügyminiszter még 1908-ban rendeletet adott ki arról, hogy városi tisztviselők minő feltételek mellett vállalhatnak érdekeltséget a vállalatokkal. A rendelet szerint városi tisztviselő banknak, részvénytársaságnak igazgatósági, felügyelőbizottsági tagja csak akkor lehet, ha ezt a közgyűlésnek bejelenti és arra a közgyűléstől engedélyt kap. A rendelet intézkedik arról is, hogy amennyiben annak életbeléptetésekor valamelyik tisztviselő ilyen tisztséget betöltött, arról jelentést tartozik tenni a közgyűlésnek.

Ezt a rendeletet az interpelláló szerint Szegeden nem hajtották végre. Somlyódi István dr ebben az ügyben interpellált is már és akkor azt a fölvilágosítást kapta a tanácstól, hogy a szervezeti szabályzat átdolgozásakor fognak a miniszter rendeletének érvényt szerezni. Ez eddig nem történt meg.

Mindezeknél fogva az interpelláló Gerle Imre dr a következő három kérdést intézi a tanácshoz:

1. Hajlandó-e a tekintetes tanács a 37323/III. 1908. sz. belügyminiszteri rendelet négy éven keresztüli végre nem hajtása miatt a megfelelő eljárást megindítani s annak eredményét a közgyűlés elé terjeszteni?

2. Hajlandó-e a tekintetes tanács azon összes városi tisztviselők névsorát a közgyűlés elé terjeszteni, kik valamely banknál bármi állást elfoglaltak; az elfoglalt állás és bármi címen onnan kapott javadalmazás megjelölésével és így hajlandó-e a hivatkozott belügyminiszteri rendeletet végrehajtani?

3. Miféle intézkedéseket tett a tekintetes tanács a városi betétek biztosítása körül, tekintettel a most Szegeden történt bankeseményekre vonatkozólag?

A tanács keddi ülésén foglalkozott az interpellációval.

Az első kérdés tárgyalásakor konstatálták, hogy a miniszter rendelete csak azokra a tisztségekre vonatkozik, amelyek mellékfoglalkozás jellegével bírnak. A tanács szerint sem az igazgatósági, sem a felügyelőbizottsági tagság nem mellékfoglalkozás és így azok a tisztviselők, akik ilyen tisztségeket betöltenek, nem voltak kötelesek előzőleg engedélyt kérni arra a közgyűléstől. Ennek ellenére azonban a tanács beterjesztia közgyűléshez azoknak a tisztviselőknek a névsorát, akik valamelyik vállalat vezetőségében helyet foglalnak.

E szerint Lázár György dr polgármester a Szeged-csongrádi takarékpénztár felügyelőbizottságának és a Magyar Város- és Községfejlesztési Részvénytársaság igazgatótanácsának tagja, Bokor Pál helyettes polgármester a Szegedi Népbank társelnöke és a Csongrádmegyei Hitelszövetkezet felügyelőbizottságának elnöke, Gaál Endre dr a Szegedi Bankegyesület igazgatósági tagja, Balogh Károly a Szegedi Gazdasági és Iparbank felügyelőbizottsági tagja, Thuróczy Mihály dr a Szegedi Kézművesbank felügyelőbizottsági tagja, Biró Benő a Szegedi Bankegyesület felügyelőbizottsági tagja, Tóth Mihály a szatymazi fürdő igazgató-elnöke, Bárkányi Zoltán a szatymazi fürdő igazgatótagja. Különböző tisztségeket foglalnak még el vállalatoknál Fajka János főszámvevő, Lantos Béla és Nemcskay István igazgatók és más városi tisztviselők, akiknek névsorát szerdáig összeállítja a tanács.

Az interpellációra adandó válaszban a tanács kérni fogja ennek a bejelentésnek a tudomásulvételét a közgyűléstől, de megjegyzi egyúttal, hogy az nem lenne rá nézve kötelező és csak azért cselekszik így, hogy az általános közóhajnak eleget tegyen.

hogy a ház, mely előtűnt a fák lombjai közül, újra meg újra eltávolodni, majd ismét közeledni látszott. Egy ostobaképű parasztfiú kalauzolt engem s a kíséretemben levő két lovast. Kezdettem kikérdezni.

— Egész éven át itt lakik-e de Noirllys asszony?

— Ujjé, dehogy — mondotta. — Párisban van.

— Fiatal? Öreg? — kérdeztem ismét.

— Ugy huszonnégy-huszonöt esztendő — felelte.

— És csinos?

— Madonna! — mondotta a fiú és a sapkájához emelte kezét.

— S a férje?

— Az meghalt.

— Vannak gyermekei?

— He, he, dehogy... — felelte.

Ily nevű asszony, fiatal, özvegy, gyermektelen, ki ezt a házat választotta tartózkodása helyéül — s nincs otthon! Különös szomorúság lepett meg, miközben a jószágigazgató vezetésével, ki a márkínét képviselte, a folyondárral benőtt erkélyre léptem, aztán leültem a szalónban, ott várakozva, míg rendbehozzák szobámat.

Ebben a szalónban járt-kelt még tegnap is!... Egyszerű helyiség, telve valami leir-

hatatlan, finom illattal, mely egy ifju nő, igazi asszony ruhájából áradt...

Az íróasztalon egy aranytoll hevert, a szék alá a Claire név volt belevésve. Mellette a falon egy csomó fénykép, ezüsttel himzett fekete bársonykeretbe foglalva. Mindegyiken szép, olvasható asszonyi írással egy halálozás dátuma... Az egyik ajtó fölött Peruginónak egy képe függött. Kinyitottam az ajtót, kezemben az égő gyertya. S megpillantottam egy csipkeözön alatt nyugvó ágyat, magamba szívtam az édes heliotrop-illatot, melytől elszorult a szívem, olyannyira szerettem ezt az illatszert, mely átható s mégsem éles. Merem előre menni. Ugy éreztem, mintha a szobán egy szellem suhanna át, melynek ruháját suhogni, lehelletét sóhajtani hallanám, mert megháborítottam szentélyét. Oh, mint éreztem közelségét...

Egy pillanatig hallgatott, mintha elmerült volna emlékeiben.

— Hiszen ez szakasztottam olyam, mint egy modern regény, — mondottam ingerkedve.

— A történetnek már vége van, — felelte bánatos hangon. — Annyi bizonyos, hogy az éjet oly mámorban töltöttem, melyet szó le nem írhat. Nem ettem semmit, s bár fáradt voltam, nem alhattam. Kiültem az erkélyre s néztem a holdvilág tündéri játékát a kis tó vizén. Ködpárák szálltak fel a vízből, légie-

sek és megfoghatatlanok, mint a kép, mely körülvevett, mint az érzés, mely betöltötte szívemet... Bármily képtelennek tartod is, az őrzöngésig szerelmes voltam abba az asszonyba, ki itt élt, kinek láthatatlan lénye körül fogott, itt ebben a menedékben, hol nem tudom, mit rejtegetett: Meg nem vigasztalható fájdalmakat? Titokszerű boldogságot?... Bizonyos, érted-e, feltétlenül bizonyos voltam benne, hogy halálosan szerettem volna, ha a sors megengedi, hogy megismerhessem. Pedig éreztem, hogy nem fogom megismerni soha, mert a háboru várt engem, a csatazaj, s a halál... Oh, mint szerettem ezt az asszonyt azon az éjjelen, szerettem, mint soha egyetlenegy kedvesemet sem, — ő pedig nem tudott erről semmit s oh, nem is fog róla tudni soha...

— De minthogy nem estél el a háboruban, — vetettem ellene — miért nem tértél vissza a következő esztendőben s miért nem próbáltad meg szerencsédet?

— A következő esztendőben — felelte — épen a kis Luciennnek kezdtem udvarolni, tudod annak, aki aztán oly boldogtalanná tett... Aztán — minek viszontlátni egy asszonyt, ki talán nem hasonlított volna ahoz a képhez, melyet álmomban alkottam róla?...